

Aloe má trápení

Obláčky pluly po obloze pokojně jako beránci a Bylínci hráli svoji oblíbenou hru na „hádanou“.

„A jak vypadá tenhle?“ ukázala na baculatý obláček Aloe.

„Jako medvěd,“ chichotala se Arnika a pokyvovala rychle hlavičkou připomínající malou slunečnici.

Aloe zavrtěla hlavou. „Medvěda jsem na naší mýtině ještě nikdy nezahlédla. Jak vlastně vypadá?“

Arnika byla starší než Aloe, a proto měla víc zkušeností. Než ji Ničivět jako semínko zavál na mýtinu, žila vysoko v horách. Medvědy vídala často a mnohdy to bylo jediné zvíře, které jí dělalo společnost. Tady na mýtině ale dosud žádného medvěda nespatriła.

„Je velký, huňatý a medvíďata umí lézt na stromy,“ poučovala Arnika svoji přítelkyni.

Aloe si to moc neuměla představit, a tak se raději vrátila k pozorování obláčků. Na louce se octla shodou náhod. Žila u staré paní v bytě na předměstí, jenže ta ji zapomněla zalévat a Aloe skoro uschla. Lidé ji pak vyhodili do veliké hnědé nádoby a spolu s trávou a dalšími zbytky rostlin ji odvezli za město. Odtud se dostala na Světelnou louku, díky mírné zimě přežila a krásně rostla.

Na kraji mýtiny se začalo něco dít. Objevili se tam nějakí lidé na kolech. Bylínci zpozorněli a dychtivě očekávali sběrače. Ale tihle nepřijeli z města sbírat bylinky, vydali se zřejmě jen na výlet do přírody. Aloe si jemně pohrávala s listy a přestala vyhlížet návštěvníky. Netušila, co ji v nejbližších minutách čeká. Lidé nechali kola ležet na cestě a vydali se na průzkum. Zastavili se u Aloe a sed-